

سه شنبه 09 اردیبهشت 1404 - 12:53

یادداشت مهدی لزیری، خیر و پیشکسوت تئاتر تبریز؛

تبریز؛ شهری که کرامت را گدایی نمی‌کند

در روزگاری که بسیاری از شهرها با معضل گدایی خیابانی دست‌به‌گریبان‌اند، نام تبریز سال‌هاست با تعبیری معنادار شناخته می‌شود: «شهر بدون گدا».

این عنوان نه حاصل اتفاق است و نه نتیجه ی برخوردهای مقطعی و دستوری؛ بلکه برآمده از یک سنت ریشه دار اجتماعی است:

باور به کرامت انسان و مسئولیت جمعی در قبال یکدیگر.

در پس این تصویر آرام و آبرومندانه از شهر، نهادی ایستاده است که بی هیاهو و شبانه روزی فعالیت می کند. «مؤسسه حمایت از مستمندان تبریز» ؛ مؤسسه ای که سال هاست می کوشد نیاز، پیش از آن که به خیابان کشیده شود، در مسیر درست و محترمانه پاسخ داده شود.

نکته ی قابل تأمل آن است که این مؤسسه نه با اتکا به منابع دولتی، بلکه با اعتماد گسترده عمومی و مشارکت داوطلبانه ی مردمی توانسته نقش خود را ایفا کند. خیرین محترم تبریز، هر یک به اندازه وسع خویش، سهمی در حفظ این آبرو و آرامش شهری داشته اند؛ سهمی که شاید کوچک به نظر برسد، اما در مجموع، تصویری بزرگ ساخته است.

اکنون که نوروز، فصل نو شدن و بازگشت امید، در آستانه فرا رسیدن است، حساسیت این مسئولیت جمعی بیش از پیش نمایان می شود. نوروز تنها تغییر تقویم نیست؛ زمانی است که شأن زندگی، آراستگی خانه ها و آرامش خانواده ها معنا می یابد. در چنین روزهایی، برخی نیازها اگر به موقع و درست پاسخ داده نشوند، ناخواسته به عرصه ی عمومی کشیده می شوند.

سنت نیک تبریز در همین جا خود را نشان داده است:

رسیدگی پیشگیرانه، منظم و آبرومندانه؛

کمکی که پیش از دیده شدن نیاز، آن را برطرف می کند.

تبریز «شهر بدون گدا» شده، چون مردمش باور داشته اند که کمک، صرفاً رفع نیاز مالی نیست؛

کمک، پاسداری از شأن انسان است.

و این پاسداری، زمانی معنا دارد که بی نام، بی منت و مستمر انجام شود؛ به ویژه در آستانه ی نوروز که نگاه ها حساس تر و فاصله ها محسوس تر می شود.

امروز، حفظ این عنوان بیش از هر زمان دیگری نیازمند توجه است؛ نه از سر نگرانی، بلکه از سر مسئولیت. سنت های نیک اگر تداوم نیابند، آرام آرام فراموش می شوند؛ و هیچ شهری با خاطره ی دیروز زنده نمی ماند.

مؤسسه حمایت از مستمندان تبریز، همچنان همان راه را می رود:

آرام، پیوسته و متکی بر اعتماد مردم.

و این راه، تنها زمانی ادامه می یابد که شهروندان، خود را نه تماشاگر، بلکه شریک این افتخار جمعی بدانند.

کمک به چنین نهادهایی، الزام اخلاقی نیست؛

مشارکت در حفظ هویت انسانی یک شهر است؛

هویتی که تبریز سال ها با آن شناخته شده و شایسته است در آستانه ی نوروز و برای آینده نیز حفظ شود.

با احترام – مهدی لزیری